

hvar. Hvad en eller anden Mand kan mene derom, kan være meget interessant at faae at vide, naar man taler med ham, men det veier ikke Noget alligevel. Man maa hellere se at komme bort fra denne Definition; paa de Sagkyndige faar man saa mange Definitioner, at der virkelig ingen Ende er paa det; derefter ville alle Menneſter blive Sagkyndige paa et ſaadant Omraade, hvor virkelig ſaa overordentlig ſaa er det. — Det ærede Medlem talte ogsaa om det Farlige i at have Kjøbenhavns Befæstning, fordi man ſaa ikke kunde møde en Landgang, og derved vilde Kampen være vanſkelig. Han er iøvrigt der blevet imødegaaet af den ærede Ordfører, ſaa jeg kan fatte mig gaaſte fort. Det lader til, at Idealet for hans Maade at forsvare Landet paa er at ſætte Alt ind paa første Linie, og ſlet Intet at have bagved. Det er en meget farlig og uheldig Vet, ſom ingen forſtandig Mand vilde gaa. Man maa indrette ſig ſaaledes, at man har Noget bagved, og ikke ved et eneste Uheld er fuldstændig ødelagt. Det gaar her, ſom det ſaa ofte gaar i Livet, at man maa være forberedt paa at begynde med et Uheld og et Tab, men man maa ſaa ſe at retablere ſine Sager, gjenoprette Uheldet og gaa frem igjen. Det gælder navnlig i Krigsvæsenet, at den, ſom altid vil ſætte Alt ind paa første Linie, navnlig paa en ſaa ſvag første Linie ſom denne vil blive, vil blive forgelig ſuffet. Jeg ſkal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at en Hær ſom den, vi kan ſtille op mod en Landgang, ſelv naar man har et Punkt ſom Kjøbenhavns Befæstning, altid vil distraheres Noget, men naar der ikke er et befæstet Punkt, vil den distraheres overordentlig meget. Naar vi ſtaar i en Bentsstilling fordelte paa Sjælland, vil det være meget vanſkeligt at komme ſamlede til Landgangsſtedet, ſaaledes at vi i Virkeligheden ville kunne vente at optage en Kamp. En Kamp i første Linie vil ſlet blive meget uſammenhængende og overordentlig farlig, og kom man ikke forſt til Landgangsſtedet, inden Tjenden var kommet i Land, ſaa at man kunde benytte dette Moment, vilde man ikke have nogen Chance. Har man derimod Fæſtningen, tager man det gaaſte rolig, ſaa manøvrerer man med Fæſtningen i Baggrunden, kan indtage Flaſkeſtillinger, og ſaa fremdeles og man kan ſaa foranſtalte et ordentligt Forſvar, hvad der er aldeles umuligt, naar man ikke har noget faſt Punkt. Men det er naturligvis Noget, der ligger langt udenfor det ærede Medlems Horifont; maatte tror det ærede Medlem, at han er ſagkyndig paa det Omraade, jeg kan forſikre ham om, at han ikke er det.

J. Pedersen: Jeg anſer mig ikke for at være ſagkyndig, men Enhver maa dog være berettiget til at have ſin Mening om dette Forſlag, og jeg anſer det for rigtigt at ſøge at indtage en Stillning dertil, inden man udtaler ſig om det. Det kan gjerne være, at man, naar man har Kjøbenhavn befæstet, ſaa kan tage Sagerne roligt, men det, jeg frygter for, er, at man ſaa ſkal tage dem altfor roligt. Den ærede Miniſters Bemærkning om Kampen i første Linie kunde maatte være rigtig nok; de Gamle mente det for Reſten ikke. Man har Exempler paa, at de, naar de toge i Land, brændte deres Skibe, de vilde ikke vide af Sligt at ſige. Naar den Omſtændighed, at vi havde et ſtørrer anlagt Forſvar med Kjøbenhavn befæstet, kunde ſætte os i Stand til at føre en Kamp bagefter, der battede noget, ſaa kunde jeg forſtaa det, men det er jo Alle enige om, at den Kamp, der bagefter kan blive Tale om, naar Tjenden forſt er i Land, ſun vil ſtrække ſig over en, maatte to eller tre Maanedes, men heller ikke over Mere. — Med Henſyn til Miniſterens Bemærkning om det Gode og det Bedre og om, at det ſlet ikke kan hjælpe, naar man ſkal anſtaffe en Ting, ſaa at blive ved at opſætte det, idet man venter efter det Bedſte, ſom man maatte aldrig faar, ſaa ſkal jeg dertil bemærke, at jeg mener, at vi, naar vi ſkulle følge med i denne Kappelſtrid mellem de ſtore Militærſtater efter altid at faae det Bedſte, ſaa kommer ind paa Udgifter, der ſlet ikke paſſe paa vore Forhold, og det er derfor, at jeg i Betænkningen har været med til at gjøre opmærksom paa dette Forhold. Hvad de Penge angaar, ſom man i ſin Tid kunde have faaet til Kjøbenhavns Befæstning, ſaa synes jeg ikke, at det har ret megen Interesse, da Staten ikke ſik dem. Derſom den daværende Krigsminiſter havde ment, at man burde befæſte Kjøbenhavn til Lands og til Vands, ſaa havde han maatte ſørgt for, at Pengene virkelig vare gaaede ind i Statskaſſen, men den Gang var Krigsminiſteren efter min Opfattelse ſaa fornuftig, at han udtalte, at nu var Regjeringen paa det Nene med, at vi ikke ſkulde forsvare Kjøbenhavn ved en Fæſtning, men indrette os paa at forsvare Sjælland, om vi kunne. — Den ærede Miniſter tog ligesom alle hans Meningsſæller feil af Parlamentariſmen. Han tror at bekæmpe Parlamentariſmen, men i Virkeligheden er det kun de grundlovmæssige Forudsætninger, han bekæmper; han definerer Parlamentariſmen ſom det, at Regjeringen ſkal gaa, naar den ikke kan faae Thingene med ſig. Men det Miniſterium, der ikke kan faae Thingene med ſig, maa